

Arrest

nr. 243 544 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn zoon X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn zoon X, op 27 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat R. AKTEPE en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 14 juni 2018 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van de referentiepersoon die over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Deze aanvraag werd geweigerd op van 20 september 2018.

Op 7 november 2018 dient verzoeker opnieuw een aanvraag gezinshereniging in die het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2019.

Verzoeker dient op 27 mei 2019 een derde aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn (groot)moeder, die het voorwerp uitmaakte van een weigeringsbeslissing genomen op 25 november 2019.

Op 17 december 2019 dienen verzoeker en zijn zoon een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn (groot)moeder. Op 12 juni 2020 worden deze aanvragen geweigerd. Het zijn de bestreden beslissingen:

De bestreden beslissing van de eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/12/2019 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voornamen: M. V. J. (...)

Nationaliteit:

Suriname Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Rr: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de 4e keer gezinshereniging aan met zijn Nederlandse moeder, de genaamde N., M. A. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Europese referentiepersoon.

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt.

Ter staving hiervan werden volgende nieuwe documenten voorgelegd:

• Bewijzen ten laste: Suriname Service Line (Rotterdam) dd 6/01/2014, 7/02/2014, 7/04/2014, 11/04/2014, 28/09/2015, 13/02/2015, 19/11/2016, 25/01/2016, 28/03/2017, het betreft verzendingsbewijzen van pakketten met levensmiddelen en (tweedehands)kledij van de referentiepersoon aan betrokkene

PP, M.A. N. (...): Arbeidsovereenkomst van in Nederland bij Interfact Uitzendburo dd 15/10/2019, arbeidsovereenkomst van opdracht inzake Zorg in Natura, rekeninguittreksels.

Ongedateerde foto’s

De toestemming van de moeder voor overdracht van de ouderlijke macht, exclusief aan betrokkene dd 2/01/2020

De bewijsstukken die bij de vorige aanvraag dd. 7/11/2018 en 27/05/2019 werden voorgelegd, werden uitvoerig besproken in de weigeringsbeslissing (Bijlage 20) van 7/05/2019 en 25/11/2019.

Samenvattend en rekening houdend met de nieuw voorgelegde documenten dient nog steeds te worden vastgesteld dat er weliswaar een paar bewijzen van financiële en materiële steun werden voorgelegd ten voordele van betrokkene, overgemaakt door de referentiepersoon. Echter, deze bewijzen gaan te ver in de tijd terug om ertoe te kunnen besluiten dat betrokkene voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging (de aanvankelijke) ten laste was van de referentierpersoon. Zowel de financiële als de materiële ondersteuning hielden immers op in mei 2017. Er steekt heden een brief in het dossier waarbij de raadsman van betrokkene stelt dat één van de nieuwe bewijsstukken zou moeten zijn: bewijs van aanwezigheid van mijnheer in Nederland van juni 2017 tot juni 2018, maar dat bewijs steekt helemaal niet in het dossier. Noch het bewijs dat mijnheer tijdens zijn verblijf aldaar ten laste was van de referentiepersoon. Niets sluit uit dat betrokkene voorafgaandelijk aan zijn aanvraag gezinshereniging zelfstandig in zijn levensonderhoud kon voorzien. Het attest van onvermogen dat bij de eerste aanvraag werd voorgelegd, doet helemaal geen afbreuk aan deze vaststellingen. Dit bevat immers enkel informatie over of betrokkene al dan niet eigenaar was van onroerend goed in Suriname.

Het gegeven dat betrokkene sedert 14.06.2018 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Alle andere voorgelegde bewijzen zoals de foto's, inkomsten van de referentiepersoon doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen."

De bestreden beslissing van de tweede verzoeker:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5dB lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 17/12/2019 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voornamen: K.-M. J. D. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de 4e keer gezinshereniging aan met zijn Nederlandse grootmoeder, de genaamde N., M. A. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

De aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de vader. Het is dan ook redelijk te stellen dat vader en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de moeder van de vader van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de vader. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de ouder(s) te scheiden. Uit de nieuwe ouderlijke toestemming, waarbij de moeder verklaart de ouderlijke macht volledig aan de vader van het kind te willen overdragen, blijkt eveneens de intentie van de vader van het kind, nl. van zich gezamenlijk met het kind te vestigen in België bij het EU-gezinslid. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon het recht op bewaring over de minderjarige zou hebben, in die zin is dan ook niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig ,art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, HET REDELIJKHEIDS- EN HET VERTROUWENSBEGINSEL: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN SCHENDING VAN ARTIKEL 40BIS VAN DE VREEMDELINGENWET

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 10.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder zal blijken.

5. Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van zijn Nederlandse moeder, mevrouw N. M.A. (...), de referentiepersoon. Het minderjarige kind is bijgevolg de kleinzoon van deze referentiepersoon. Op 17.12.2019 vroeg verzoeker - samen met zijn minderjarig kind - de gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse moeder (resp. grootmoeder), en dit op basis van artikel 40bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd geweigerd (stukken 1 en 3). Verwerende partij stelt daarbij dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op voornoemde basis en dat hij met andere woorden niet afdoende heeft bewezen dat hij ten laste was van de referentiepersoon. Voornoemd wetsartikel stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. ”

Verzoeker heeft wel degelijk op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen. Zo werden er om te beginnen tal van geldverzekeringen overgemaakt. In de periode voorafgaand aan de (eerste) aanvraag gezinshereniging werden er maar liefst 20 geldverzekeringen voorgelegd (waarvan 10 rechtstreeks aan verzoeker; 9 aan de partner van verzoeker; en 1 aan de verzoeker door de zoon van de referentiepersoon) (stuk 5). In de bijlage 20 dd. 25.11.2019 stelt verwerende partij dat deze geldstortingen niet voorafgaandelijk gebeurden, daar de laatste dateert van 03.05.2017 en verzoeker zich pas aanmeldde in België op 14.06.2018. Evenwel wordt in voornoemd wetsartikel, noch in enig ander artikel in de Vreemdelingenwet dergelijke voorwaarde gesteld. Men moet aantonen dat men in het verleden, voorafgaand aan de gezinshereniging ten laste was in het land van herkomst.

Door dergelijke motivering te gebruiken, creëert verwerende partij bijgevolg een voorwaarde die niet bij wet voorzien is, en wordt het motiveringsbeginsel geschonden.

Daarnaast stelt verwerende partij nog dat een deel van deze geldstortingen gebeurden aan de partner van verzoeker, en dat deze niet kunnen worden aanvaard omdat zij achterbleef in het land van herkomst en daar dus waarschijnlijk nog (economische) belangen zal hebben, waardoor men mag aannemen dat zij verzoeker financieel kon onderhouden. Dit is een pure hypothese, die uit niets in het dossier blijkt! Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker het gezin van verzoeker kon voorzien in het eigen levensonderhoud. Integendeel, door de geld- en pakketverzekeringen, alsook de attesten van onvermogenheid (zie infra) blijkt juist dat dit niet mogelijk was en verzoeker ten laste was van zijn moeder. En zelfs indien men de 9 stortingen aan mevrouw niet zou aanvaarden, blijven er nog maar liefst 11 geldverzekeringen over aan verzoeker (waarvan 10 rechtstreeks door de referentiepersoon). Daarnaast werden er tevens bewijzen voorgelegd van pakketverzekeringen (stuk 6), waarbij de referentiepersoon levensmiddelen en kledij zond naar verzoeker. In een periode voorafgaand aan de (eerste) aanvraag gezinshereniging werd verzoeker dus financieel en materieel gesteund door de referentiepersoon. Dit wordt an sich ook niet betwist door verwerende partij daar zij in de laatste bijlage 20, i.e. de huidige bestreden beslissing, zelf stelt: “[...] dat er weliswaar een paar bewijzen van financiële en materiële steun werden voorgelegd ten voordele van betrokkene, overgemaakt door de referentiepersoon.”, doch er wordt opnieuw gesteld dat deze bewijzen te ver terug gaan in de tijd om te kunnen aanvaard als “voorafgaandelijk”. Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven werd gesteld: noch in voornoemd wetsartikel, noch in enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt hierover enige voorwaarde gesteld! Men kan begrijpen dat men geen bewijzen moet voorleggen van jaren terug, doch de laatste geld- en pakketverzekeringen dateren van mei 2017 en dus een jaar voor de aanmelding in België! Bovendien verbleef verzoeker van mei 2017 tot juni 2018 in Nederland. Uit zijn oud paspoort (dat werd overgemaakt - stukken 7 en 8), blijkt inderdaad dat hij Suriname reeds verliet in mei 2017. Uit de voorgelegde stukken blijkt dus zeer duidelijk een financiële en materiële afhankelijkheid. Gelet op de hieronder aangetoonde onvermogenheid, wordt bijgevolg ook aangetoond dat verzoeker deze steun nodig had om in zijn levensonderhoud, en dat van zijn kind, te voorzien. Verzoeker heeft bijgevolg wel degelijk aangetoond dat hij, en zijn kindje, in het land van herkomst en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging ten laste waren van de referentiepersoon. Verwerende partij heeft aldus duidelijk haar zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Verwerende partij diende alle bewijsstukken afdoende te bestuderen, daar het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

6. Daarnaast heeft verzoeker, zoals gezegd, ook zijn onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aangetoond. Zo werd er reeds bij de eerste aanvraag een attest voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen enkele onroerende eigendom heeft in het land van herkomst (stuk 9). Dit wordt niet betwist door verwerende partij in de bijlage 20 dd. 07.05.2019, doch men stelt dat het niet uitsluit dat verzoeker over geen inkomsten beschikte. Niettemin heeft verzoeker ook een verklaring waaruit blijkt dat hij tevens over geen enkel inkomen beschikte in het land van herkomst (stuk 10). Verwerende partij stelt hier helemaal niets over; noch wordt het stuk opgesomd in de lijst van overgemaakte stukken. Verwerende partij heeft dit stuk dus niet bekeken, laat staan beoordeeld... Dit op zich vormt reeds een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft zijn onvermogenheid dus afdoende bewezen. Niettemin dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogenheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker

verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang. In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 11). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend. Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geld- en pakketverzendingen. Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon. Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

7. Daarnaast werd er, in aanvulling van de vorige aanvragen, een bewijs voorgelegd waaruit de toestemming van de moeder blijkt (stuk 12). Dit wordt dan ook niet meer betwist in de huidige bestreden beslissing.

8. Wat het “ten laste” zijn betreft, wenst verzoeker tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (stuk 13).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendente van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36). In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en pakketverzendingen en de attesten van onvermogen, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst. Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét alle stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken. Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij en zijn kind financieel afhankelijk zijn van hun moeder/grootmoeder (de referentiepersoon). Hij heeft met

andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet. Het middel is dan ook gegrond.”

2.2. Ter verduidelijking vooraf: verzoeker is de zoon van de Nederlandse referentiepersoon N. M.A. Het minderjarige kind is bijgevolg de kleinzoon van deze referentiepersoon. Op 17 december 2019 vraagt verzoeker - samen met zijn minderjarig kind - de gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse moeder, respectievelijk grootmoeder, op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. In de tweede bestreden beslissing stelt de gemachtigde *“De aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de vader. Het is dan ook redelijk te stellen dat vader en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de moeder van de vader van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de vader”*. De kritiek van het enig middel richt zich om begrijpelijke redenen dan ook alleen tegen de eerste bestreden beslissing.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoeker de motieven kent, zodat het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In het licht van de formele motiveringsplicht en de verplichting tot afdoende motivering (cf. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991) kan een uitdrukkelijke verwijzing naar andere beslissingen een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van deze andere beslissingen aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat deze zelf ook afdoende zijn gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in kennis werd gesteld van de beslissingen 7 mei 2019 en 25 november 2019 (bijlagen 20). De Raad stelt verder vast dat in de voormelde bijlagen 20 reeds op uitvoerig gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat verzoeker niet afdoende had aangetoond dat hij “reeds in het land van herkomst” ten laste was van de burger van de Unie. Verzoeker, die kennis had van de motieven van deze beslissingen, brengt thans geen enkel concreet argument naar voor waarom de bijlagen 20 van 7 mei 2019 en 25 november 2019 niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. De motieven van de bijlagen 20 worden dus, door de expliciete verwijzing in de thans bestreden akte, geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden weigeringsbeslissing.

De in de thans bestreden akte opgenomen motieven, in samenlezing met de motieven van de vorige bijlagen 20 waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, volstaan om te begrijpen om welke redenen, in rechte en in feite, de huidige aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid in neerdalende lijn van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, werd geweigerd. Het is immers duidelijk dat de gemachtigde benadrukt dat verzoeker diende te bewijzen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse moeder/grootmoeder. Het is wel degelijk pertinent om te verwijzen naar de weigering van de vorige aanvragen en de vaststelling dat verzoeker toen niet had aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse moeder/grootmoeder. De gemachtigde stelt bovendien vast dat in het kader van de huidige aanvraag, in vergelijking met de vorige aanvragen, slechts een aantal (uitdrukkelijk opgesomde) documenten werden geactualiseerd, waarbij hij verwijst naar de motieven van de vorige bijlagen 20. In deze vorige bijlagen 20 werd omtrent dezelfde documenten, doch van oudere datum dan de thans voorgelegde documenten, reeds geoordeeld dat hiermee niet was aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de vorige aanvragen (waarvan de eerste dateert van 7 november 2018) ten laste

was van de Nederlandse moeder/grootmoeder. De gemachtigde heeft zodoende dus geoordeeld dat de actualisatie van diezelfde documenten geen afbreuk doet aan de reeds eerder gedane vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Deze motivering is dan ook draagkrachtig in het licht van de voorwaarden die zijn bepaald in de artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De in de bestreden akte opgenomen motieven volstaan om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt niet voor.

In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt en waar hij argumenteert dat de gemachtigde de aanvraag niet grondig heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met het geheel van alle bijgebrachte documenten en gegevens, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Na het ontvangen van deze stukken heeft de verwerende partij een grondig onderzoek gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van deze stukken. De gemachtigde motiveert: *“De bewijsstukken die bij de vorige aanvraag dd. 7/11/2018 en 27/05/2019 werden voorgelegd, werden uitvoerig besproken in de weigeringsbeslissing (Bijlage 20) van 7/05/2019 en 25/11/2019. Samenvattend en rekening houdend met de nieuw voorgelegde documenten dient nog steeds te worden vastgesteld dat er weliswaar een paar bewijzen van financiële en materiële steun werden voorgelegd ten voordele van betrokkene, overgemaakt door de referentiepersoon. Echter, deze bewijzen gaan te ver in de tijd terug om ertoe te kunnen besluiten dat betrokkene voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging (de aanvankelijke) ten laste was van de referentierpersoon. Zowel de financiële als de materiële ondersteuning hielden immers op in mei 2017. Er steekt heden een brief in het dossier waarbij de raadsman van betrokkene stelt dat één van de nieuwe bewijsstukken zou moeten zijn: bewijs van aanwezigheid van mijnheer in Nederland van juni 2017 tot juni 2018, maar dat bewijs steekt helemaal niet in het dossier. Noch het bewijs dat mijnheer tijdens zijn verblijf aldaar ten laste was van de referentiepersoon. Niets sluit uit dat betrokkene voorafgaandelijk aan zijn aanvraag gezinshereniging zelfstandig in zijn levensonderhoud kon voorzien. Het attest van onvermogen dat bij de eerste aanvraag werd voorgelegd, doet helemaal geen afbreuk aan deze vaststellingen. Dit bevat immers enkel informatie over of betrokkene al dan niet eigenaar was van onroerend goed in Suriname”.*

In de bijlage 20 van 25 november 2019 besluit de gemachtigde: *“Ter staving hiervan werden volgende nieuwe documenten voorgelegd: Overzicht stortingen via Moneytrans waaruit blijkt dat de referentiepersoon tussen 04.01.2016 en 03.05.2017 betrokkene en zijn partner financieel ondersteund heeft Stortingenbewijs Moneytrans waaruit blijkt dat een zekere E. L N. (...) (voor zover leesbaar) 1000 euro aan betrokkene heeft gestort.*

De bewijsstukken die bij de vorige aanvraag dd. 07.11.2018 werden voorgelegd, werden uitvoerig besproken in de weigeringsbeslissing (Bijlage 20) van 07.05.2019.

Wat betreft de recent voorgelegde bewijsstukken, kan er worden gesteld dat betrokkene en zijn partner tot mei 2017 enkele keren ondersteund werden door zijn moeder/schoonmoeder. Echter, betrokkene heeft zich pas voor het eerst in België aangemeld op 14.06.2018, namelijk bij het indienen van de eerste aanvraag tot verblijf als gezinslid. Er kan bijgevolg helemaal niet gesteld worden dat betrokkene afhankelijk was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine. Het overmaken van geld is immers gestopt op 3.05.2017. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het redelijk te stellen dat betrokkene sindsdien zelfstandig, samen met zijn partner, in zijn levensonderhoud kon voorzien. Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de afhankelijkheid is dat de partner van betrokkene kennelijk niet is meegekomen om zich te

vestigen in België. Hoewel de partner van betrokkene, de moeder van het kind, vaak de begunstigde was van de ontvangen bedragen, moet ze in het land van herkomst of origine zijn achtergebleven. Sindsdien blijkt er echter geen geld meer aan haar te zijn overgemaakt. Het is niet onredelijk te stellen dat mevrouw er nog belangen heeft, mogelijks economische belangen, waardoor zij in het land van origine is gebleven. Van partners mag echter worden verwacht dat zij elkaar ten laste nemen. Voor zover betrokkene dus een partner heeft die in haar eigen levensonderhoud kan voorzien, is het niet geloofwaardig dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. De nieuw voorgelegde documenten doen daarom geen afbreuk aan de voorgaande beslissingen betreffende deze verzoeker. Zijn bewijs van onvermogen gaat te ver in de tijd terug, alsook het bewijs dat hij financieel ondersteund werd, waardoor de afhankelijkheid onvoldoende werd bewezen en dus de verblijfsvoorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 niet zijn voldaan". De verwerende partij heeft slechts onderzocht of verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst en voegt met deze vaststelling gaan voorwaarde toe aan de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in hoofdorde naar geldstortingen tot 2017, waarna blijkt dat hij en zijn partner zelfstandig in hun levensonderhoud konden voorzien. De verzendingsbewijzen van de pakketten met levensmiddelen en tweedehandskledij dateren in hoofdorde van 2014, in 2015 en 2016, er werden respectievelijk twee pakketten verzonden per jaar en in 2017 een enkel pakket. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in 2017 enkel in zijn levensbehoeften kon voorzien dankzij dit ene pakket. Uit de stortingsbewijzen neergelegd bij de eerdere aanvraag blijkt dat verzoeker een storting van 1000 EUR heeft ontvangen van E. L. N. op 6 oktober 2016 en dat de referentiepersoon twee stortingen deed in 2017 hoofdzakelijk naar de (voormalige) partner van verzoeker. Er werd vier keer een storting tussen de 55 EUR en 107 EUR gedaan aan verzoeker. Het feit dat verzoeker sinds 14 juni 2018 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon doet hieraan geen afbreuk, dit gegeven heeft immers betrekking op de situatie in België, niet in het land van herkomst en is dan ook irrelevant. Nu verzoeker zich op 14 juni 2018 in België heeft aangediend in het kader van zijn eerste aanvraag gezinshereniging en er in het jaar 2017 enkel één pakket met levensmiddelen en tweedehandskleding werd verzonden en de laatste storting dateert van 3 mei 2017 (op naam van de (ex-)partner) wordt niet aangetoond dat verzoeker "ten laste" was van de referentiepersoon om te voorzien in zijn levensbehoeften, laat staan dat de afhankelijkheid reeds bestond in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Waar verzoeker betoogt tussen mei 2017 en juni 2018 in Nederland te hebben verbleven wordt niet aangetoond of vermeld dat hij ten laste was van de referentiepersoon waardoor er van mag worden uitgegaan dat hij in die periode in zijn eigen levensbehoeften voorzorg. Wat het minderjarig kind betreft blijkt dat de moeder de ouderlijke macht aan de vader wenst over te dragen. Echter nergens blijkt dat de referentiepersoon een recht op bewaring op het minderjarig kind heeft bekomen waardoor niet wordt voldaan aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het is essentieel dat verzoeker aantoonde "ten laste te zijn" van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat hij, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in zijn basisbehoeften kon voorzien in zijn land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over "ten laste zijn" gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk. Verzoeker verwijst slechts naar de stortingen, doch toont niet aan dat hij in die mate materieel en/of financieel werd ondersteund door de referentiepersoon dat hij met deze steun kon voorzien in zijn basisbehoeften. In het licht van voorgaande is volgend besluit niet kennelijk onredelijk: *"Het attest van onvermogen dat bij de eerste aanvraag werd voorgelegd, doet helemaal geen afbreuk aan deze vaststellingen. Dit bevat immers enkel informatie over of betrokkene al dan niet eigenaar was van onroerend goed in Suriname".*

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de geldverzendingen dan de beoordeling die door de gemachtigde werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *"Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980."*

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond. Door middel van zijn betoog geeft verzoeker enkel aan dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde zonder evenwel aan te tonen dat de gemachtigde artikel 40bis van de Vreemdelingenwet foutief zou hebben toegepast. Een schending van deze bepaling is dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC